

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τών ὄρων μας μεταβολή ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γὰρ κάθε χρόνο — ὁ κ. π. φ. ρ. ἄ γ. κ. α. εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα ὡς μέρη — δέ κ. κ. φ. ρ. ἄ γ. κ. α. καί 'στο χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμῆς» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιοι ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Ὅγδοον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δάδεκα κ' ἑννακὸς' ἀκόμα,
ἔλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνο' στὸ στόμα.

Ὅκτώβρης, εἰκοστή,
μιά πάλι θαυμαστή.

Χίλια και διακόσια κ' εἰκοσιεννιά,
ἔλοι σας κτυπάτε τὸν φρικτὸ φονιά.

Α'.

Ποῖος εἶν' ἐκεῖνος, ποῦ γοργὸς τὸν τύρανο σαρόνει,
ποῦ τρέχουν πίσω του Στρατοί,
κ' ὅπου τὸ πόδι του πατεῖ
μὰ πασχαλιὰ φυτρώνει;

Ποῖος εἶν' ἐκεῖνος, ποῦ πετᾷ 'στῶν θρύλων τὰ Παλάτια
κ' ἄρρωστος κόσμος γίνεται γοργόφτερο ζαρκιάδι,
κ' ἀνοίγουν ἑξάμβρα γι' αὐτὸν τόσα και τόσα μάτια,
ποῦ λὲς πῶς τώρα βγήκανε σὲ φῶς ἀπὸ σκοιάδι;

Ποῖο νᾶναι τοῦτο τᾶλογο, ποῦ σχίζει τὸν ἄερα;
ποῖο νᾶναι τοῦτο τὸ σπαθί, ποῦ σὴν Ἀγγέλου λάμπει;
ποῖος εἶναι τοῦτος, ποῦ Πανὸς τὸν τραγουδεῖ φλογέρα,
και περπατοῦν' στὸ διάβα του βουνά, λαγκάδια, κάμπου;

Ποῖος χύνει βάλσαμο γλυκὺ
'στου πόνου τὰ κρεββάτια,
και φῶς ἀπλόνει κ' ὡς ἐκεῖ,
ὅπου δὲν φθάνουν μάτια,
και λευκοφόροι τὸν ὕμνουθι πατάδες και Σχολεῖα;
ὁ γυῖος τοῦ Βασιληᾶ.

Εἶναι τοῦ Ρήγα τὸ παιδί, τοῦ Θεόνου τὸ βλαστάρι,
κ' ἕνας πατέρας Βασιληᾶς
βαστῶντας κλάονους πασχαλιᾶ.
τὸ βλέπει μὲ καμάρι.

Και τοῦ φωνάζουν μὲ χοροῦς:
ἐσ' εἶσαι, Κωνσταντίνε...
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροῦς,
πάλι δικά μας εἶναι.

B'.

Μέσα σὲ βόλια κι' ὄβριδων κρότους
ἔπεσαν νεϊάτα μὲς' στὸν ἀνθὸ τους.
Πᾶνε λεβέντηδες, πᾶνε κορμιὰ,
κι' ἄγνωστα τὰ θάψαν' στὴν ἐρημιὰ.

Κανείς δὲν ξέρει, ποῦ τὰχουν θάψει,
κανείς δὲν πῆγε γιὰ τὰ κλάψη,
κανείς δὲν ἔκαψε γι' αὐτὰ λιβάνια,
κανείς δὲν ἔπλεξε γι' αὐτὰ στεφάνια.

'Ανόνημ' ἤρωες, ἄγνωστοὶ τάφοι,
κανέννας ὄνομα σ' αὐτοῦς δὲν γράφει,
μήτε τὸ χῶμα των φιλοῦνε χεῖλη,
σταυρὸ δὲν ἔχουνε, μήτε καντόλι.

Μόνο μᾶς κόρης μαργαριτάρια
κυλοῦν σὲ τάφους, ποῦ κάποια μῆρα
θὰ γίνουν κόσμου προσκυνητάρια,
καὶ φάροι Νίκης γιὰ μιὰ μητέρα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας γέτος σκέτος.

Φ. — 'Πίστευες, ἐρέ Περικλέτο,
ποῦ λυσοφῆς' στὰ καρνεῖα,
πῶς ὁ Βασιλεὺς ἐρέτο
θῆναι' στὴ Μακεδονία;

'Πίστευες, ἐρέ μπεγλιβάνη,
ὅτι μὲς' ἀπ' τὴν Κοζάνη
γιὰ θριάμβου θὰ συγχαίρη
τὸν Πρωθυπουργὸ Λευτέρη;

'Πίστευες, ἐρέ στοκορῖσι,
τὴν πρωτεύουσα ν' ἀφήση,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τόσων κρότων καὶ μεγάλων λαγῶν
νὰ τραβῆς σὲ πεδία περιώνυμα μαχῶν;

'Πίστευες, ἀγαπητέ μου,
πῶς κατὰ πλῆκτος θ' ἀκούσης
μέγα σάλπισμα πολέμου,
καὶ παιάνης θ' ἀνακρούσης;

'Πίστευες, κιτριναῖρη,
ὅτι θὰ πολεμῆ
'στὴν πρώτη τῆ γραμμῆ
τοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρη;

'Πίστευες πῶς θὰ φέρη
σὲ σκλαδωμένα μέρη

'Ελληνικῆς σημαίας πανάκι γαλανὸ
καὶ ζᾶστερο θὰ δείξῃ' στοὺς σκλάβους οὐραγῖο;

'Πίστευες ἐκεῖ πέρα' στοὺς τόπους τοῦ κλαυθμῶνος,
ποῦναι βαρὺς ἔ πόνος,
πῶς θ' ἀντηχῆσου' φέτο χαρμόσυνας καμπάνας
καὶ θὰ χαμολεγάσου'ν βασανισμέναις μάνικαις;

'Ἐπίστευες ἐρέτος πῶς θὰ γιορτάξουν Νίκη,
πῶς ὁ Στρατὸς θὰ τρέχη γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη,
ἐπίστευες καὶ σύ, πούσαι μεγάλος χάχας,
τέτοια καλά νὰ δῆς,
καὶ πῶς θὰ κελαϊθῆς
μυριονέκρους μάχαις;

'Ἐπίστευες ν' ἀνάψουν ἐρατεινὰ κοιλιάδες
καὶ νὰ γενῆς Τυρταῖος;
ἐπίστευες πῶς τώρα τοὺς φίλους Τουρκαλάδες
θὰ πιάσῃ τεταρταῖος;

Καὶ ποῦς Ρωμῶς τρυφῶν εἰς ἱερεμιάδας
ἐπίστευες, εὐεῖκη,
πῶς μπρός εἰς τὰ Στενά γιὰ σιμάτρο τῆς Ἀρμάδας
ὁ Στόλος μας θὰ στέκη;

'Ἐπρόσμενε τὸ γέτος πῶς τέτοια μοῖρα θάχη,
καὶ στοὺ Σαρανταπύρου τοῦ φοβεροῦ τὴν ῥάχη
πῶς θὰ κυτῆς τὴν Δόξα νὰ τριγυρίζῃ μόνη
καὶ νὰ κ' παλληκάρια νὰ χρυσοστεφανῶν;

Τὶ μερμηρίζεις, Περικλή, κατὰ θυμὸν καὶ φρένας;
μὰ πῶς μου δὲν θὰ νόμιζες γιὰ χωρατὰ κι' ἀστεῖα,
ἀν σουλεγαὶν πῶς τὰ παιδιὰ τὰ κλομαθῆμενα
δεινοῦ πολέμου τραύματα θὰ τὰχουν ἀριστεία;

'Πίστευες τούτῃ τῆ φορᾷ
ὅτι θὰ κἀνουνε φτερά
κι' ἀνήμπορα ποδάρια;

'Πίστευες τέτοια θαύματα;
'πίστευες τέτοια τραύματα
νὰ δῆς σὲ παλληκάρια;